

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1276 Usque Ad Annum 1312

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1766

VD18 90118251

§. 26. Bonifacius porro accusatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67012)

Dei, quam sibi accerferent, sacram Se-
dem huic rei provifuram. Sæcul. XIV.
A. C. 1303.

Anno 1300, decimo octavo Februa-
rii Bonifacius decretum fecerat contra
confuetudinem dividendi membratim
cadavera Principum, cæterorumque di-
gnitatis alicujus hominum, ut decoquen-
do consumptis carnibus ossa in longin-
quam regionem transferrentur, ut vidi-
mus factum corpore S. Ludovici. Pa-
pa hunc morem vocat barbariam dete-
stabilem, quam omnino prohibet sub pœ-
na anathematis in sic agentes, ac omit-
tendæ ecclesiasticæ sepulturæ corporum
ita concisorum. Sup. lib. 86.
§. 10.

§. XXVI.

Bonifacius porro accusatur.

Papa Bonifacius pergebat ostendere non
satis factum sibi per responsa Regis
Philippi: ut docent tres ejus epistolæ eo-
dem die 13 Aprilis an. 1303 scriptæ; &
prima quidem Cardinali Moinio; altera
Carolo Valesio, quem appellat Comitem
Alenconii; tertia Episcopo Antiffiodo-
rensi Petro Bellæperticano: aliasque per
litteras Cardinali eodem inscriptas die
declarat Regem incurrisse in anathema
generale contra moratores cogitantium
ire Romam. Haud probavimus, addit,
excusationes, quas ille nobis proposuit
K k 5 per

Differ. p. 95.
p. 98.

Sæcul XIV.
A.C. 1303.

per Legatos suos, quia frivolas judicabamus. Præcipimus, ut eum denuncies execratione devinctum. Eandem contorquemus in omnes illos, qui ei administrare Sacramenta, vel in ejus præsentia sacrum facere audebunt, quacunque floreat dignitate; etiamsi Episcopi sint: & omnem eis functionem interdiximus. Præterea Patrem Nicolaum Ordinis Prædicatorum quondam Regis arcanum judicem jubebis se nobis ipsum tres intra menses sistere debitis tractandum modis.

Diff. p. 101.
109.

Rex Philippus die Jovis 13 Junii an. 1303 Parisiis in Luparano conclavi suo celebravit conventum, cui intererant multi Episcopi, Abbates, Proceres, Nobilesque alii. Ibi Ebroicarum Comes Ludovicus Regis frater, Guido Policoensis, & Joannes Drocentis Comites cum Equite Guilielmo Plessio se Papæ Bonifacii adversarios declarabant, dicebantque, Ecclesiam sub ejus regimine in magno versari periculo, ac de legitimo pastore illi providendum, eo quod Bonifacius esset reus hæreseos, pluriumque criminum atrocium. Id jurabant impolitis Evangelio digitis utpote verum rati: & Guilielmus Plessius adjungebat se posse idem probare seu in generali concilio, seu alibi; Regem tanquam fidei propugnatores rogans, ut celebrationem concilii

cilii procuraret, & a Præsulibus vehementer posceret, sicut ageret totus Nobilium Ordo. Præfules causati rem esse difficillimam & matura deliberatione habere opus, se submoverunt.

Postero die Veneris 14 Junii in præsentia Regis, Præfulum, Procerumque Guilielmus Plessius de scripto, quod tenebat manu, recitabat viginti novem accusationes Bonifacii, quarum præcipuas hic vides. Animam non esse immortalem, sed una cum corpore perire credit, ideoque perperam sperari felicitatem nisi in hac vita. Non credit SS. Eucharistiæ Sacramentum, & hoc neutiquam vel parum colit. Ut communis rumor est, concubitum Venerereum esse peccatum negat. Ut deprimeret Gallos ac Regem eorum, se orbemque universum, ac totam Ecclesiam periculis exponeret: sic ipse frequenter dixit. Est præstigiator, & ariolos consulit. Palam e sacro suggestu asseruit non posse Papam committere mercatum sacrilegum, quod est hæresis. Clericos coram se affici verberibus iussit, ex quibus obierunt. Viro nobili, quem carceri addixerat, in articulo mortis postulanti Pœnitentiæ Sacramentum administrari passus non est; quod indicat eum hujus necessitatem non credere. Coëgit Sacerdotes quosdam

Sæcul. XIV.
A. C. 1303.

art. 1. 2.

a. 4.

6.

7.

11.

16.

17.

Sæcul. XIV.
A. C. 1303.

18.

dam sibi detegere confessiones sacras, quas postea evulgavit. Nec jejunia, nec abstinentiam ab Ecclesia præceptam observat vescens carnibus quovis tempore ac sine causa: idemque facere domesticos patitur suos, nihil hac in re peccari perhibens.

20.

Deprimit monachos Fratresque Mendicantes, quos dicitavit perniciem orbis afferre, ac pietatis esse simulatores; nec unquam boni quidpiam eventurum illi, qui eos fumeret arbitros conscientiae, aut hospitio acciperet.

23.

Voluit impedire pacem Angliam inter & Galliam; ac Fredericum Siciliae possessorem ad inferendum Franciae bellum inducere. Confirmavit Regem Germaniae Albertum, ac publice declaravit hoc eo se fecisse, ut everteret superbam Gallorum gentem in temporalibus se nemini subjectos afferentium. Addidit eos in collum mentiri suum; & anathema dixit illi, qui eos Papae ac Imperatori obnoxios esse negaret, etiamsi is esset Angelus e caelo veniens.

24.

Et tamen crebro Albertum proditorem interfectoremque Domini ac Principis sui palam nuncupaverat. Aperte ajunt eum esse sacrorum venditorem, & caput sacrilegi mercatus beneficiorum, Ordinum, ac solutionum a legibus; & agere omnia, ut cognatis suis & opes com-

comparet, & prædia donet, & arces
construat.

Sæcul. XIV.

A. C. 1303.

§. XXVII.

Appellatio ad futurum concilium.

Cum Guilielmus Plessius hæc accusa-
tionis capita legisset, affirmavit se
illam non protulisse ex privato aliquo Bo-
nifacii odio, sed solum studio fidei ac pie-
tatis erga Ecclesiam & Sacram Sedem:
a Rege ac Præsulibus, convocationem
concilii denuo postulavit: & interea, ut
a vexationibus Bonifacii salvum se præ-
staret, appellavit ad futurum concilium,
& Sedem apostolicam, appellationi actio-
nique Guilielmi Nogareti adhaerens.
Tum Rex legi iussit suas appellationis lit-
teras, quarum hæc erat summa: Post-
quam audivimus ea, quæ Nogaretus ac
Plessius proposuerunt, convocandum cen-
semus concilium, quod adire ipsi & pro-
viribus procurare volumus, magnopere
orantes, ut Præsules quoque suam eo
conferant operam. Interim ab omnibus,
quas Bonifacius ferre potest, sententiis ad
concilium appellamus. Præsules itidem
provocationem formarunt suam eadem
continentem capita, quibus adjungebant
se compulsos eo fuisse quodam necessitatis
genere, ac nolle tanquam partes inter-
venire. Erant autem numero triginta
septem;

p. 107.